

כשכא היום, מזמין עמו את שתי האחרות הללו - דרגה עליונה ודרגה תחתונה, זו שמאירה לה וזו שנאורה ממנה, וכלן פאחת נקראות שבת, ושלטות ביום שבת. ושלש הדרגות הללו הן כלל וסוד של כל התורה, תורה שבכתב, נביאים וכתובים. מי ששומר שבת, שומר את כל התורה.

שתי מרגליות הן, וחד אחד עמן בתוכן שעומד בין זו ובין זו. המרגלית העליונה אין בה גון, ואין בה מראה בהתגלות.

המרגלית הזו, כשמתחילה להתגלות, מאירות שבע אותיות חקוקות בולטות ונוצצות, ובוקעות בקעים והיכלות ומאירים כל אחד ואחד, ואותן שבע האותיות הן שני שמות חקוקים באותה המרגלית, וביום השבת נוצצים ומאירים, ופותחים פתחים ויוצאים ושלטים. ואותם אהי"ה יה"ו, מתנוצצות האותיות, ובאותיות שלהן נכנסות זו בזו ומאירות זו בזו.

וכשנכנסות זו בזו, הן מאירות זו מתוך זו בשני גונים. גון אחד לבן וגון אחד אדום. ומאותם שני גונים נעשים שני שמות אחרים, עד שעולות האותיות לשבעה שמות.

א' יצא ונוצץ, ונכנס באות ו', ומאירים שניהם בשני גונים. ואותם שני שמות, אחד נקרא יה"ה, ואחד נקרא א"ל, ומאירים כאחד. ה' יוצאת ונוצצת, ונכנסת באות ה', ומאירות שניהם בשני גונים, ואותם שני שמות, אחד נקרא

יהוה, סוד של אלהים, ואחד נקרא אלהים, ומאירים כאחד. ו' נכנסת ב', ומאירות פאחת, ונכנסות זו בזו ומאירות שתייהן, חקיקות חקיקות פאחת, והן זוקפות ראש, מאירות ונוצצות, הענפים עולים מן הצד הזה ומן הצד הזה, והם אחד עשר ענפים.

כד אתי ומא, זמין בהדיה לתרין אלין אתרנין, דרגא עלאה ודרגא תתאה, דא דאנהיר ליה, ודא דאתנהיר מניה. וכלא פחדא אקרי שבת, ושלטין ביומא דשבת. ואלין תלת דרגין, אינון כללא ורזא דכל אורייתא, תורה שבכתב, נביאים וכתובים. מאן דנטיר שבת, נטיר אורייתא כלא.

תרין מרגלן אינון, וחד סיכתא בהדיניהו, בגווייהו, דקאים בין האי ובין האי. מרגלא עלאה לית ביה גוון, לית בה חיזו באתגלויא.

האי מרגלא, כד שארי לאתגלויא, נהרין, ז' אתוון גליפין, בלטין ונצצין ובקעין בקיעין וקסטירין, ונהרין כל חד וחד. ואינון ז' אתוון, אינון תרין שמהן מחקקין בהווא מרגלא. וביומא דשבת, נצצין ונהרין, ופתחין פתחין, ונפקי ושלטי. ואינון אהי"ה יה"ו, מתנצצי אתוון, ובנצצו דלהון, עאלין דא פדא, ונהרין דא פדא.

וכד עאלין דא פדא, נהרין דא מגו דא, בתרין גוונין. חד גוון תוור, וחד גוון סומק. ומאינון תרין גוונין, אתעבידו תרין שמהן אתרנין, עד דסלקין אתוון לשבע שמהן.

א' נפיק ונצץ, ועאל פאת ו', ונהרין תרווייהו, בתרין גוונין, ואינון תרין שמהן, חד אקרי יה"ה, וחד אקרי א"ל, ונהרין פחדא. ה' נפיק ונצץ, ועאל פאת ה' ונהרין תרווייהו, בתרין גוונין, ואינון תרין שמהן, חד אקרי יהוה וזא דאלהים. וחד אקרי אלהים. ונהרין פחדא. י' עאל ב', ונהרין ונצצין פחדא, ועאלו דא פדא, ונהרין תרווייהו, גליפין מחקקן פחדא, ואינון זקפן רישא, נהרין מנצצין ענפין סלקין מהאי סטרא, ומהאי סטרא, ואינון חד סרי ענפין.

ושתי האותיות הללו שמאירות, מתחבקות זו בזו, הן יהו"ה יהו"ה מצפץ מצפץ, בסוד של שלש עשרה מדות הרחמים. ושתי האותיות הללו, כשהן נכנסות זו בזו וכשמחבקות זו בזו, (וכשנדבקות זו בזו) זקפות ראשן ומאירות ונוצצות על הכל באותם אחד עשר הענפים שיוצאים בכל צד.

ה' שושארה, היא עולה בשם אחד להתחבר עמם, והיא אדני. וכל השמות הללו בולטים ונוצצים ויוצאים ושולטים ביום הזה, כיון שאלה שולטים, יוצאת אותה המרגלית העליונה בולטת נוצצת, ומתוף ההתנוצצות שלה לא נראה בה גון.

כשיוצאת, מכה בשמות הללו. שם אחד מהם אדני, שהוא שביעי, מתעטר ונכנס למרגלית הפתוחה, ומתישב שם אחר פתחיו, והוא י"ה. ומקפת בו אותה המרגלית העליונה, ומתעטרת אותה ההתנוצצות שנוצצת בשם הזה.

אחר שהתכנסה בשמות הללו, יוצאים מהם שבעים ענפים לכל צד, ומתחברים כלם כאחד, ונעשית מרפכה וכסא אחד לאותה המרגלית העליונה, ושולטת בעטרותיה, מלף בכסא ביום הזה, והכל שמחים. כיון שכלם שמחים, יושב המלף על הכסא, ועולה בשבעים ענפים הכסא, כמו שאמרנו.

ואותן שתי האותיות עולות ויורדות, ומאירות ומתעטרות כ"ב אותיות (כ"ב אותיות), כלל של התורה, מכות בשתי האותיות

עוד, שתי האותיות הללו (ראשונות עולות) עולות ויורדות ומכות בשתי אותיות של סוף כ"ב האותיות.

ואלין תרין אתון דנהרן, מתחבקות דא בדא, אינון יהו"ה יהו"ה מצפץ מצפץ, ברזא דתליסר מכילן דרחמי. ואלין תרין אתון, בד עאלין דא בדא, וכד מתחבקות דא בדא, (וכד מתחבקות דא בדא) זקפין רישא, ונהרן ומנצצן על פלא, באינון חד סרי ענפין, דנפקין בכל (ד) צ"ב ע"ב) סטר.

ה' דאשתאר, איהי סלקא בשמא חד, לאתחברא בהדיהו, ואיהי אדני. וכל אלין שמיהן, בלטיז ונצצין ונפקי ושלטי בהאי יומא. כיון דאלין שלטי, נפק ההוא מרגלא עלאה, בלטה מנצצא. ומגו נציצו דילה, לא אתחזי בה גון.

כד נפקא, בטש באלין שמיהן, חד שמא מנייהו אדני, דאיהו שביעאה, מתעטרא ועאל במרגלא תתאה, ואתיישב שמא אחרא תחתיה, ואיהו י"ה. ואסתתר ההוא מרגלא עלאה ביה, ומתעטרא ההוא נציצו דנצייז, בהאי שמא.

לבתר דכניש (נ"א דמש) בהני שמיהן, נפקין מנייהו שבעים ענפין לכל סטר, ומתחברין פלהו כחדא, ואתעביד רתיכא וכרסניא חדא, לההוא מרגלא עלאה, ושלטה בעטרוי, מלפא בכרסניא, ביומא דא, וחדי כלא. כיון דחדי כלא, יתיב מלפא על כרסניא, וסליק בשבעין ענפין כרסניא, כדקאמרן.

ואינון תרין אתון, סלקין ונחתין, ונהרין ומתעטרין אתון כ"ב, (ס"א כ"ב אתון) כללא דאורייתא. בטשי בתרי אתון קדמאי, וסלקי לחד, בשית שבטין, ולחד בשית שבטין אחרנין. ואלין אינון י"ב שבטין דישראל עלאה.

תו, אלין תרין אתון, (נ"א נרמאי סלקין) סלקין ונחתין, ובטשי בתרין אתון, דסופא דכ"ב אתון. וסלקי הראשונות ועולות לאחד בששה שבטים, ולאחד בששה שבטים אחרים, ואלה הם שנים עשר שבטי ישראל העליון.

עוד, שתי האותיות הללו (ראשונות עולות) עולות ויורדות ומכות בשתי אותיות של סוף כ"ב האותיות.